

"Tiesos spinduliai" P. 048514

Žemaičių Vyskupijos Dvasinės Seminarijos
auklėtinių laikraštėlis.

Kaunas, 1924 - 1925 m.m.

Nr. 1, 2, 3, 4. 1924, Nr. 1-2

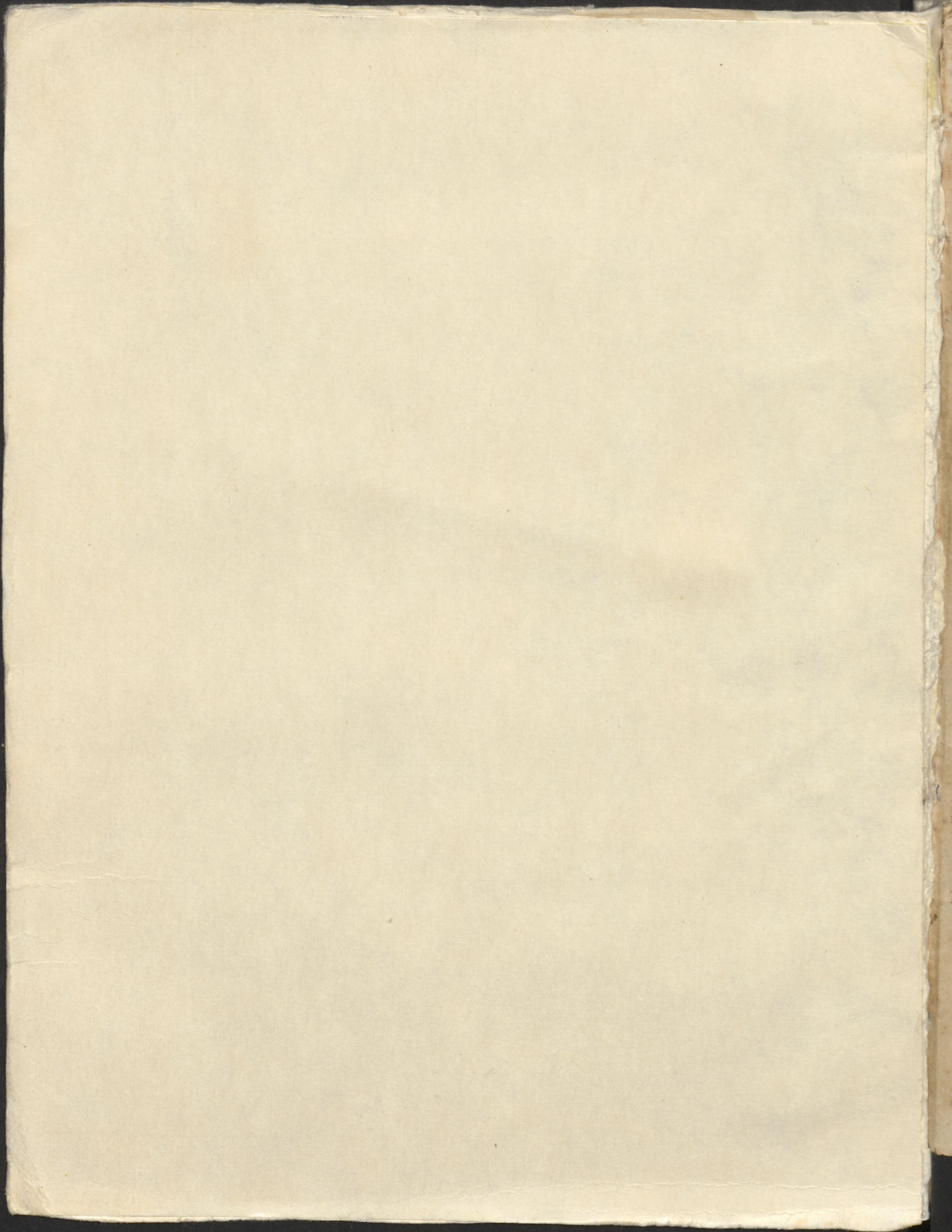
Pilnas komplektas 1925, Nr. 3-4 (4 sp. vnt.)

"Mūsų draugas" P. 048515

Dvasinės Žemaičių Vyskupijos Seminarijos
auklėtinių laikraštėlis

Nr. 1, 3 - 4. 1923, Nr. 1, 3/4 (2 sp. vnt.)

Kaunas, 1923 m.

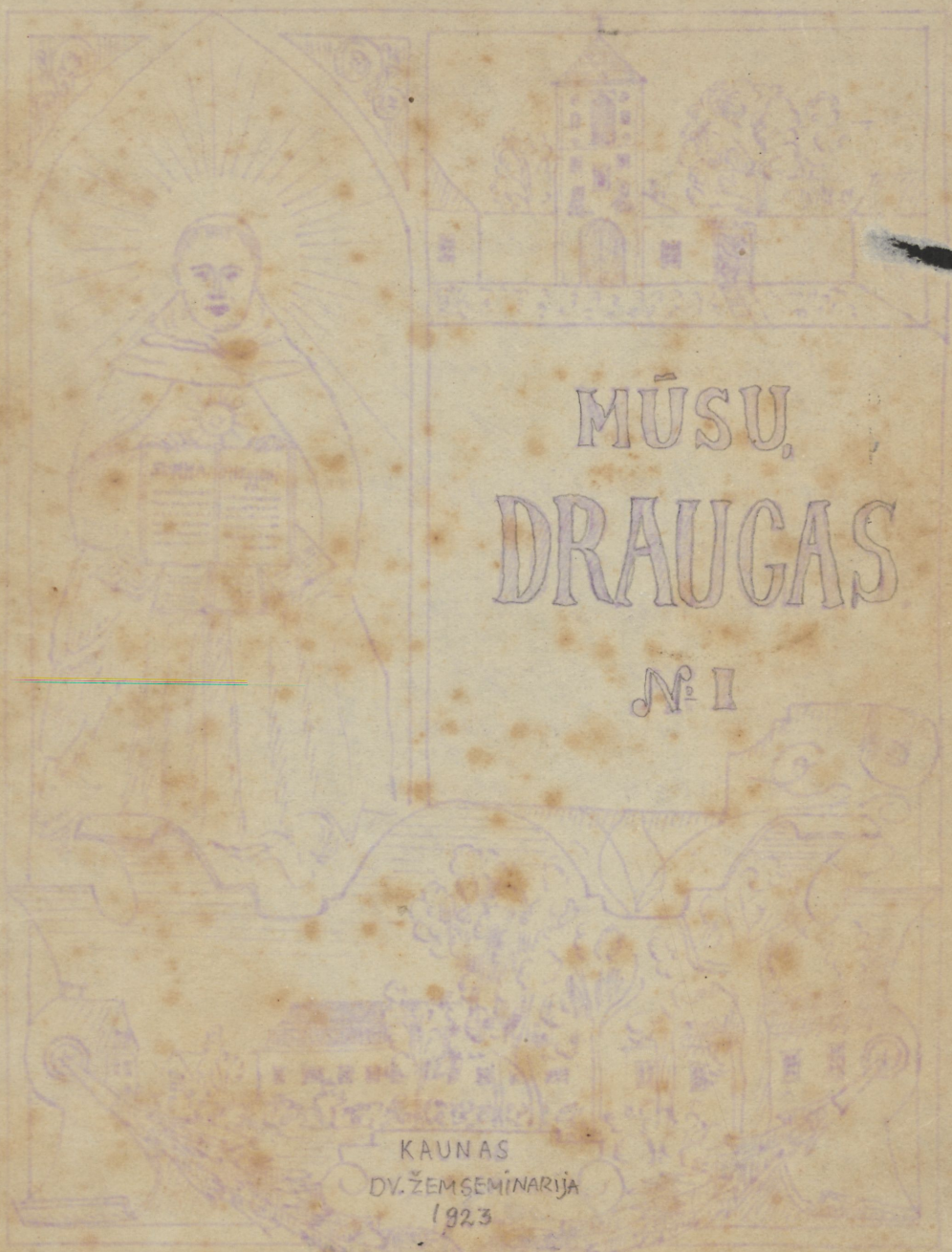

1

MŪSU DRAUGAS

№ I

KAUNAS
DV. ŽEMSEMINARIJA
1923

Turinyš.

1. Turinyš 2 pus.
- ~~2. Redakcijos žodis 3 "~~
3. Per vargus į garbę (eilės) P. M. 5 "
4. Šventimai (eilės) Širdies 6 p.
5. Per aspera ad astra Matonio 7 "
6. Iš sv. Augustino gyvenimo. Blaivis 20 pusl.
7. Troškimai (eilės) Berželis 27 "
8. Mandagumo reikalai. K. J. kos. 28 "
9. Evoliucijos teorija (piešin.) 33 "
10. "Šalcinis" (monologas). Kucetuburis 34 "
11. Meditacija. (piešin.) 39 "
12. Užgavėnių vakarelis. M. S. (recomija). 40 "
13. Redakcijos atsakymai ir adresos 45 "

Leidžia ir redaguoja "Tam Tiesra Komitėja".
Redakcijos adresas:

I Rūmai 22.
Fp 1.726

Redakcijos žodis.

Rasi, ne vieną, išvydęs „Mūsų Draugą“, nustebęs paklaus save:

— Kokiems gi galams jis leidžiamas?

Juk dietuvos, ačiū Dievui, jau gyvuoja nemaža visokių moralės žurnalų, politikos, literatūros, visuomenės gyvenimo ar grynai profesijos laikraščių. Imk tik ir skaityk, jei turi vieną kitą atliekamą litą kešenių. Št. turėsi darbas... Gaila laiko ir pinigų... —

Tokios ir panašios mintys gali kilti draugams besivartant ši laikraštėlių.

Tiesa, pažiūrėję į gyvenimą, mes galime pasitebiti mus džiuginanti reiškinij: Aukštųjų Kristaus Idealy spauda, kuriems mes rengiamės tarnauti, ir savo reikšmumui ir savo skaitliumi kurkas prakticia priešininkų. Atrodė, kad iš šito gausaus išaltinio mes galime pakankamai sau pasisemti

reikalings žinių kaip patinoms pasaulio priėjimo
išpreči, kaip ir kasdieniniam gyvenimui aršiau
pažinti. Bet, deja, ji neaprečia viso mūsų gy-
venimo, kuris ~~tepat~~ pasiskiria ne tiek pačiu veikimu,
kiek dar tik rengimui; sunkųji apskaitavimo
darbą.

Šioms tač mūsų sugyvenimo sąryšams išreiki-
ti „Mūsų Draugas“ maloniai atskleidžia savo skillis.
Jis stengis nuolatos kelti aiškien mūsų pasirink-
tojo Idealo praktikumą, kurį sugedusi žmogaus
pragimtis taip mėgta purvais daktolyti; eikėti pri-
mones reikalings jam atsiekti, budria akimi
išvelgti; mūsų savitarpiui gyvenimą, droviai nu-
rodant kas jame yra nektina ar vengtina. Pasi-
tikidamas Jūsų palankumui, jis žada kas mėne-
si atsikankyti pas kiekvieną isatvirame pasikalbi-
jime iškrikusi pabarti, nupuolusi patadinti; nei-
lūduši palinkominti, ištvėrimę dar daugiau
participinti, ir priu progos su visais kartu nuoširdiai
pasijuoiti.

Dygtai pat drįsta kreiptis ir; Jus pasigyda-
mas laikes nuo laiko atsiminti savo naują draugą

vi nepašimolinti: ji su savo pastebėjimais, nuro-
dymais, patarimais ar kitais savo skaidrios sielos
kūriniais. Kvisdamas tad juo vienas į darbą,
„Mūsų Draugas“ pradeda, skaisčios vilties žadina-
mas, savo gyvenimo amžius.

— „ —

Per vargus į garbę.

Gyvenimo jūris audringai banguoja,
Putotos jį vilnys užlieja krantus,
Jos ištisus amžius žmoniją kamuoja,
Atnešdamos vargus, nelaimes, skausmus...
Stai rauda sūnelis motutės rankose,
O asaros krinta, it gaili rasa...
— Neverki, brangusis, jaunytis dienoje:
Juk aš tavę myliu! tavyje visa...
Bet veltui, senute, vaikeli raminsi...
Būčiuosi jo veidus, glausi prie širdies,—
Mintis plevesuoja — jam grabą dabinsi,
O dievas geriausiasis jam ranką išties
Ir tarsi: — O laimingas! kaip saulė spirvelėsi,
Palaimentas būsi, kas gal aprakyti...

Vien angelu giesmes draugsmīngas giedēsi,
Kraņēnu un dejonu nebūies ļau matyti.

Vienminētai drauguītai! kas tiekta ramybēs,
Kas iesko pasaulē īventosios tiesos,
Tas teima krūžu, nes ientklas galybēs
Ir pagāindas mūsu gyvatos visos.

P.M.

Sventimai

(accipientibus)

- Ecce sacerdos magnus . . .

Gieda koras, ir iimtāi
Jau ganytojas ateina
Sventimus veltēti stāi

Paskui jē . . . jauni ķevitāi
Tāip maldingāi, bet lēksmāi
Vina . . . diakonu īventimus
Jē pētims galutināi.

Ju tarpe ir stā . . . līs
Lengia alboje baltoj .

Greitai diakonu... Dievuliau!

Isklausyk manes maldoj.

Isklausyk, nes A.

As meldāšis maloniū draug

Resisventenant . . . kad mūdai,

Pas dievuliz būtum draug. . .

Širdinto

PER ASPERA AD ASTRA.

Kovo pradžia. Paribaigi pusniū ir spūginančių jalcū dienos. Artinasi pavasaris. Saulutė savo karštais spinduliais tūpina balto žemelis apklotą ir šadina garbę ir ilgo miego. Nuov kalnų ruvėna upeliai. Prabudo ir plaučia. Kantis Nemunėlis. Traškindamas laurus jis savo ledinius sūvarnius ir neša juos skubdamas tolimon jūron. Pučia ovelnus pietų vėjelis. Pakvipto nauju gyvenimu. . . .

Se vienam jaunuoliui tokios dienos sa
koki tai nepaprastą ūpą ir utgaišina siemos pr
ligtą drasią. Kitą sykį moki daro jomis ašiauglis
ir Antanas Kamulis. Bet šiandieną šūri jo ir visa

jo aukštyn. Štai, tarsi, tarsi, tarsi savaranki-
turtingo žmogio gyvenimą, Antanukas jau ir da-
bar nors jo buvęs, tarsi stengiasi pasiguosti. Kam
gi atsisakyti nuo tokių, nekaltų, bet kartais ir ma-
lonių dalykių: ryto metą po skambučio valan-
dėly kitą, ušimantį ramiai sau pasvajoti, gardes-
niui kasneliu savo pavaisinti, vieną kitą atėmą
užsitvarkyti, būnelę išvesti, lenkimoj graugytį
partiją sulaukti, gardėčiai pasėjoti iš savo drau-
gų „slydių takų“ ar šiaip piktavališkų architektų
iš prieš dailiają lytį, prieš progos pasirodyti
ne kokiu tui mulkiu ar storkieviu iš šeimaitijos
uikampio, bet tikrai diontelmeniu...

Tiesa, dar tos lekojos iš knygos atima ataug ma-
lonumo, bet koks gi būtų iš jo studentas, kad nesu-
rastų būdų gauti gora. Taisnai, pordaug
savo galvos nekravėsinus.

Šinoma, tai visa daroma „su saikiu“ ir išpatingai
slėpiama nuo vyresnybių akių.

Nors šieloj kai kada ir kyla kartaus neramumo
jausmai, nujaudimas reikalo keisti savo gyveni-
mą, bet jūr moka. Šiems mintimis nusikratyti,

pariteisindarnas, jog tam reikalui pilnai pakakia savaitės kolekcijs prieš pat šventimus. Ir taip slenka dienos ir metai. Galopė prisitarino toji atidėliojamoji diena. Antanėliui, tiesa dabar jau Antanui, pasiūlyta subdiakono šventimai.

* * *

Mominto svarbumas atitrauki Antano žvilgi nuo paviršutinišumų ir paversti susitelkti dvasioje. Tėkilo iš jo prigimties naitos tai, kas jame dar ušiliko jautresnio skaidresnio. Atgimi didesniu ryškumu nekaltos kūdikystės svajonis. Prieš jo akis stoja jo pasirinktoji Tokalo prakolnumas ir kartu atsakomungumas. Šiurpas pakrata jį, atsiminus, kokiais erškėčiais kelias teks jam eiti. . . . Vairdas vienas po kito slenka Antano sąmonėje. Praėjo, rodos, jau tie laikai, kada žmonės kuniga gaubė kokiu tai nepaprastu orumu, atydrūiai klausis jo skelbiamojo žodžio ir laikė jį neabejojama tiesa. Šiandien sugedusi žmogaus prigimtis šaušiasi prieš jai rūlomas „suvarymus“ ir daro pastangas iš jų išsihu-

susikrauti sau didelius turtus, susikurti namų, aprūpinti gyvenimą ir paragauti taip ji dabar vyliojančios pasaulio laimės . . .

Tiesa, tygliomis valandėlėmis gūžta kai kada kūdikystės svajonis. Bet šioms neramioms mintims prašalinti Antanėlis randa patikslinimo praktėjusiose gyvenimo sąlygose: bunda jį ilgo miego nepriklausoma dietuva, o darbininkų tiek maža. Kodėl gi jis negalėsias būti tuo naujingu valstybės darbininku? Nematamai pra-bėga ketveri metai. Pusi kelio lyg ir prasita, ir Antanėlis lenkomas vašiuoja pas tėvus pasilieti.

Praigiani vasara. Laikas pagabvoti apie ruošens darbą, į motinos nedrąsų priminimą apie Seminariją, Antanėlis nekantūiai atsako, kad ir ne namų būdamas galėsias gerai gyventi, kad pasaulinius žmonius dabar itin esą veikalinga, ir kad į Seminariją neturįs noro vašiuoti. Bet numanydamas, kad tolimesniam pasauliniui motu lui eiti liūg negausias, vienkart gi matydamas,

koad ir runigu esant galima ramiai ir tur-
tingai gyventi, o Seminarijos sunkenybes vis
šiai ir taip pasiseks perkesti, Antanėlis paklau-
so tėvų įspėjimo ir po šalinės jį laiminamas
iškeliauna Kaunan.

Seminarijos gyvenimas pradėjus nepatinka,
ypač toks griežtas liuosybės suvaržymas ir taip
dažnos religinės praktikos. Ilgainiui visgi,
nors ir šiek tiek murmedamas, Antanėlis ap-
sipranta ir ištraukia į naują gyvenimą.
Tą šalies žiūrint, regis, visi varbesnieji regulos
reikalavimai buvo jį pildomi, bet, deja, tai
buvo tik mechaniskas įpratimo darbas. Nesi-
gilinama į atliekamųjų religinių praktikų reikšmę,
neiškoma jose gilesnės minties. Šiudy visai tai
Antanėlis skaito perclėta ir reikalanga nebent
tik tam, kad padariusis tū jū vyresnybei paklus-
nų tarną... Todėl ir konferencijis, kolekcijs
ar šiai ir persirgejimo švėdriai kaip tai bepras-
miui rlenka pro Antanėlio ausis, nedarydami
gilemis išpuėdriis, nesliprindami ir nekeldami

abejingai. Jo sieloj kažin kas neramu. Nusvirusi
ant krūtinių galva, paskubūs ir netvirtai žingsniai,
pilna skausmo ir rūpesčio veido išraiška rodo jį
kaž koki sunkų klausimą sprendžiant... Nenuo-
stabu. Šiandien paskutini rekolekcijų diena, ir
jau ryt reikės sutraukti ryšius su praėjusiu gyve-
nimu ir žengti į naują, iš kurio neberimato kelio atgal.
Tos kelios suritkimo dienos priverė Antaną pa-
velgti giliau į pasirinktąjį Idealo ir savo vidų.
Perkainuojant praėtį, jis juste pajuto, kad tarp
jo Idealo ir praėjusio gyvenimo yra aiški nesant-
taika. Neįstant imti slinkti prieš jo akis praėjusio vaidai.

Štai ir Antonelio laimingos nūdikystės dienos
Lemaitijos gilumoj. Jam vienam lemta iš savo
brolių ir seserų tarpo pasirinkti epausdinto šoušnio
paslaptį. Jo gyvas protas temoja ne vien tik žais-
lus ar pramogėles. Šeimynos rūpesčiai, nesutikimai
ir barmiai, jo apylinkis skurdas ir vargas daro gilaus
išpuodžio ir jo jautrią sielą. Nepartą jis vajoja
atliksiąs kažin kokius nepaprastus darbus, kuriais

7
prašalinsias vargus ir nelaimes ir padarysias
visur santeika. Ilgainiui šios vėjonės vis dažniau
ir dažniau apsisėdavo ant tokių orumu apsupto
kunigystės pašaukimo. Ir dievo namai kažin
kaip trauki ji save, ten buvo taip. kilnu ir
paslaptinga, o dievo tarnas atrodi toks galin-
gas ir majestatingas... Greit bėgo dienos, o su-
joms ir metai. Štai Antanėlis jau ir aukštes-
nius mokslus eina Žemaitijos centre. Naujos
pašintys, naujos knygos, naujos mokytojų pa-
žiūros ir visai skirtinga nuo sodžiaus miesto
dvasia daro ardančios įtakos: Antanėlio vidu-
rini gyvenimą. Kas anksčiau buvo taip aukštu
ir šauniu, dabar kažin kaip nubluo, neteko
savo vertės. Visa tai išrodo, lyg naivios nūdiktys-
tės sapnai, kuriuos „grynasis“ mokslas senai
jau išsklaidęs... Antanėlis darosi kur kas
praktiškesnis; ne tiek jau galvoje apie kitų gero-
vę, kiek apie patogumus sau. Būnda kokios
tai naujos slaptingos iešos... Nevaržomi pri-
gimtės palinkimai reikalauja patenkimo...
Gema nera suo greičiausia baigti mokslus,

suoti. Tādēļ kungu skelbiamajam mokslam skaito tik, kaip tamzemes līkoni, su kuria Naujuju laiku aprieta turi be pasigailijimo kovoti. Pirmieji gi tos kovos sūvial turi būti rubrispti i paēūs skelbējus kungus. Jam tad teks iēginati tam-suolio, atskelkēlio, imoniu kvailintojo veltidāio i tam panāšus paēeminimo epitelai, teks pergyventi visokis gmeirtis, iēniekinimus, o gal i... vruvinuju persekiojime. . . . Juk kaimininije valstybēje vira tai praktikuojasi - o exempla trahunt. . . . Ja vairadenari Antanui, kiek tai divsinis stiprybis reikalinga, kad tokiose apyztovose pariam iēstaktyli dorinij autētumoj i iēmtams kity iēvisti per pasaulinio gēvenimo tyrus kelij i Amūinaji tikslā!

Nai dabar Antanas parvelgi i savo sielos gelmes, iēkodamas jēgu iēomis sunkenybims atkelti, jis ten ju nerado. Jo pasitēkėjimas savim greit iēnyko i jis parijuto visai silpnas, bejēgis. . . . Hartus nuseminimo jausmas suspaude jam sirdz. . . .

- Ne! . . . Negaliu! . . . - išiverči iš Antano kruilinis skausmo balsas.

- Persunkti ši našta mano išlepintiems pečiams . . . Neištersiu . . . suklypsiu . . .
ir ji prausiogs amžinai mano jaunąs dienas . . .
O jiek aš gyventi, gyventi dar noriu! . . .

Nuvargęs Antanas atinico ant suoločio, pasirėmė rankomis galvą ir leido savo mintims nevaržomai pintis raižgytis . . .

Šis valandelis prigimtis o! ji pavergė, ir naudu ji vaikėdai nešė: ir šepi ji ji dar moksleivio vaiduotis cikurta gyvenimą.

Štai Antanas jau laisvas pasaulinis studentas; pradžia kiek sunkoka, bet laisvini jis gauna gero ugdymo, ir dingsta nuolatinis rūpestis dėl duonos kėrnio: kiek gyvumo, linosybės, jėukumo studentų rateliuon, susigore an šaip darbo vietoj. Mari'aurias višėjė gyvenimo įvykis randa eia gyvo albalis. Kiek neišbandytis išpuikėjų pokylių salise, rūpestingai elektros šviesą apivierton . . . Judoj orkestros, dainos, gėtis,

audringi įstakarščiavusių jaunų porų valso ar miltinio rateliai. . . . Netrukus jam krinta į akį viena studentė, lygiai kaip ir jis žemaitė, stambaus ūkio savininkė. Jo ko tai beuolginė šašvistikarė : „ Taip, tai ji “. . . . Pažintis, vestuvės ir Antanas tampa stambia žemaitijos ūkininku. Ten, augdamas šeimynos ratily, niekuo netrukdomas plaukia į dviejų laimingas gyvenimas. . . . Laikas nuo laiko prisiminamas platesnis visuomenės darbas. Visi, regis, jį tuojau įvertina, kaip nepaprastą darbininką ir iškelia aukštyn. Ir pamatė Antano vaizduotėj slenka jau žymaus visuomenės ir valstybės veikėjo paveikslas, sietiantis net Seimo tribūnos ar Ministerio portfelio. . . .

Papūtė vėsus vakarų vėjelis.

- Ber - palėnkyntas patvirtė Antanas galvą ir pasikėlė nuo suolo.

Kai dabar grįžo jam mintis apie kunigystę, ji pasirodė visai jau svetima. Kiti norai ir troškimai visą patarė ji sieloj.

- Ir taip viskas baigta. Ryt atsiviekinu

su visais, - tarsi Antanas patis sau ir sku-
biai nušingoneavo savo daskty toarkyti.

Vakarais. Antano jau viskas parengta
rytdienos kelionei. Nusisų atsisido jis; kiedę
ir išisūrejo pro langą. Vakaruose raudonavo.
Berleikšiančios saulės spinduliai liūdnei
atsisveikina su gamta. Vienu rootisi tylu ramu.
Nesūirint; nuolatini savęs stekenijsma, liūderio
jausmas gaubi jo sielą. Po valandilės katedros
varpiai sugautė „Ave Maria“. Jiems pritarė kiti.
Jų ramūs skardūs balsai teli plauki vakaro ty-
loj, keldami rūpėšio ir vargo prisūlytas šmo-
nių siūdis aubilyn, kur ner nei selvanti nei
skausmo. Jiore pasigirdo Antanui tarsi loi-
dotuvius aidai. Skausmas rugili jam siūdis, lyg
kas tai brianqus būlis šaves. Susigrandines ir kokio tai
pasla/ptingo nejautimo raginamas, pasikeli An-
tanar nuo kiedis ir atsidure Seminarijos koplyčioj
puiš šukryčaiotoj pavėšitę. Ji švelgi liūdnos
šganytojo akys, pilnos begalybiš kančios ir meilės...

Jos kraurais perskrodė Antano sielą. Viena aki-
mirka pranyko praėitis ir dabartis; liko beribi Am-
žinastis. Jos įallas dvelkimas palietė jo sielą ir
vieni šis pasaulis vyliokliškai išryko, kaip dūmai...
Viską uimiręs, prarpuolė Antanas ant kelio ir
partendo nuosėdrių karstoj maldoj. Griaudėties
ašaros paripylė jam iš akių.

Kai Antanas parikėlė nuo žemės, buvo jau
vėlyba naktis. Jo sieloj viešpatavo ramumas ir
pasaulio turtais nesigijamas laimės jausmas.
Dabar tik suprato Antanas, kad Viešpatys ant
nekaltos jo sielos aukuro buvo įvėjęs Amžino-
nio Tiesos kibirkštėlis, iš kurios jis privalėjo per
nuolatini sąveg atsisėdėjimą, per savo žemosios
prigimties pergalėjimą, per moralinį kėlimą
vis aukštyn ir aukštyn -, sukurti galingą lieps-
ną, kuri įstengtų sutirpdyti pikto bedus ir nusivies-
simtamo suklydusių Evos sūnų kelis; Amžino-
nio Palaimos šalį. Suprato Antanas, kad

vienintelis kelias; taigi Šalį vedta tik per Golygotos
Kolną, juo šerbiau kunigo, kaipo atstovo Jo,
Kuris, būdamas begaliniai galingas ir bega-
liniai tobulas, dėl euklydusio imonių meilės
suliko vis dėlto būti šerwinosios Golygotos
Aukos auka.

Kai sekantią dieną atėjo pasirinkimo
valanda, Antano Jarmučio draugai
buvo nustebę tuo nepaprastu kilnumu ir
paringūmu, kuriuo jis šovė; Naujojo Gy-
venimo anga.

A. Matonis.

A. Staiņš.

Tā ir Augustīno gyvenimo.

Jaunas dienas neprotīngos

Pakļūdimais gan turīngos...
(Marionis)

Vargīngā nuskurdus šāis. Pliks noles
 ir viņo smēšos smilcīn kopos būdēja čis
 dykūngs esant. Rodos, nīks tie būdni
 plotoi nesako, nebūt skundējas, kad viņi,
 visā aplēsti, pamickinti. Tāp aplēsti, o
 abversk istorijos puolajū priē 1300 m. irbe,
 gerians, pasirausk katuovē po tuos re-
 nārdīngus plotus, o iūvysi tā vā'is kadaise
 būvus viņu dērlīngiansis, viena grāšian-
 sis, viena labai apgyventis. Pamēgīnk
 nors ir nedang, paklnoti šagre tajā
 zēmē - pamatysi beataungāncīn alyvū ir
 cibriņz medāivs, iūmargīntus koepēncīn
 roīn, kelmis ir apelsīn, krūmāis, turīn-
 gus, nuš viņo bēlīnguojanēns laukus.
 Pakrāpštyk, tos dykūmos vīrdīniz sluckt

- atrasi daugybē, puiknāviskos romānus¹¹
 dailis pamīnkļus, apturējusius stūpstabus,
 kolumnus, jaurisais parāšais iāda līntus,
 sarkofagus, sūventyklus, - šodriū, pamatysi
 aukstos kultūros pīdsaxus. Pabuvojō
 rēģiāu, ansidairis, jstīkīnsi, jōg amrēis
 prācīgōji gūnta ir mēnas darī ēa
 savs stebūklus, kad anars loxkais imo
 nīs ēia kribēdīte kribēdīta, gūve
 mīno vīrle vīrta, kad po to san
 gaus sklypu amrēisai rēsis tie gar
 sūc imonīs, kurie Hamītkaro, Fla
 mībalo sīkās sūpūde romānus kīn
 mg. Patyrīnījis, sūāīnosī, kad vīliāu
 vījus Galīlējis zūvīams skelbtī kīnkoms
 Kāuīng, tas krastas turījo laimīs taptī
 vīna grāīis zūdījusius Katalīkus sūīis
 ir duoti Kīstaus Bārnīēīai nīr kēlētā
 skāisēīai zībāncīs zūvīpādriis: Jūtulīong,
 sv. Cipriōng, Laktāncijū, sv. Perpetūg, Fe
 licitā ir kīlū, kurīs tarpe nūvīs arīkīāu
 sūīēā sv. Augustīnās.

Triji žvaigždėi paruošė Sagastos miestelė, ka-
me dabar randasi medžišis nuokardes. Sank-
-krasto miestelis; jo nuokardingai baltu nurci-
tėjungia užimti tik dalį senjo miesto. Ne-
toli matosi garsi naujos vėla - Žana; toliau,
nors akys nubirvojigia pamatyti, bet ya-
kina juste pajusti nepurteli šniokščiav-
čius Viduriniuoju jūros vandenis. Kartais au-
dra, kartais šlebitina, drakoniams maloni
tyla ten viepatuoja...

So to tad Špikes dangum 354 m. lap-
krūčio 17 dieną įvydo pasaulis garsus mo-
kše ir savo gyvenimo istorija š. Augustas
as. Tokiam nepaprastam asmeniui špavairde
ir gimdytojus pasnyri nepaprastus. Jo mo-
lina buvo š. Monika. Pavyzdys šikvina
konsejonei motinai, kokio kito špavnyria,
apart š. Danielis, ntturi. Kun. Em. Bougand
(Bugo), aprašydamas josios gyvenimą, tesin-
gai anis jį savo veikalė išangėje atskirai
„Gyvenimo aprašymas, kurį noriu patuo-
sinti, ne rašyti, ne rašyti, bet apdairi“

ti, mūs šķirnijs, ai yā pūkšānsis mē-
 lls, pōima xoxi kada nos yā buris,
 pōima giliānsis, jautriānsis, kanteiā-
 nis it nēpergalimis mēlēs, kuri 25 metus
 bijuļi, nepārlodama ne valandēli, itveria
 sunkiānsis bāndums it atāras, arba,
 tārcau sēruot, pōima tekis mēlēs,
 kuri, skandims nēturimams baidāu-
 ginant, tvertēja no labāu it, nēziū-
 rint utinākamz klūčis, kaskart la-
 ka no tvertēni, kuri, galon, bēndsiāuz-
 dama antgāmbimā pagāvimu, saigja,
 triumfodama (kasgi galitē atisānēti to-
 liāi mēlēs).

Augustino līvas - Patricius. Pors it
 pradziņ buvo sūrkšāns nesugyvenamo
 būdo pagonis, bet Sv. Monikos dīka bai-
 gi šīs zēnis xēlonz labai paryzdināsi.
 Kaij Patricijāns, trij juo labian Augusti-
 ne parliņgas gyvenimo uztāigimās daug
 Sv. Monikos asmenini skolingās. ģi nūs

pat savo sūnau gyvenimo pradžia, kaip jis patis išpašinties knygoje mimi: „ab utero matris meae“, saugejo nuo pavojų ir priarūties ne tik Augustino kūną, bet ir sielą, kuri jai bus iš-
vis brangiausia.

Rasiant tad šv. Augustino gyvenimą, negalima prausti nepaminėjus tos ge-
tingos motinos, ir dovanos malonus skau-
tytojas, kad čia surėtai figuruos jos
vardas.

Šv. Monika, to paties Bougand'o iš-
dėstais betariant, absidavus savo sūnau
išauklejimui, nelauki net tos valan-
dos, kada jis pradės gyventi pas-
tyj. Prisiminus tik, kad davas davi
jai laimės sūti motina, absidrodė
ma maldai, telkisi dovan; ty ty-
minis, kada jos kūdikis pradės
gyventi, ji skingiri, jei taip galima
išreikšti, maksišktyti jį Dievo me-
klad teji sėla, kuri turijo būti i jį

visai panāsi, negauty kitorios isravoos, kaip tik ūventus išpūdūus, duosyk pa-
 didino savo pamaldumą ir ūrdius skais-
 tybę. Norami deliai atsakomybi, kurių
 reikijo pasiminti, naxilus akis s dangy,
 aukjo Dievui savo kūdikių neapsakomai
 pakilusia doasia, su kokia aukoti te-
 gali tik maldinga pasaulini kūdikių
 duodanti motina.

Jei Augustinas išmoko mylėti Kris-
 tų, jei jo gyslose tvarsijo kraujas del
 Dievo, jūgu savo paklydimų tvane
 atrado garbis bei pagridimų neuosto-
 nintą kilnumo kibirkštily it, jūgu
 savo šoparinties puslapinose kartoja
 tuos žodūus: „at utero matris mea“ -
 tai tik delto, kad parodūus, jog it ūr-
 dius graūybe ir proto sakumū it jau-
 smū bei minties kilnumū jis jau
 gavo būdamas motinos išūigje.

Augustinui užgimus, Monika negai-
 suodama nunūwē jį s bairnyūigū it

kadangi, pirmųjų amžių krikščionių
 papročiais žinant, maži nebūdavo
 krikštijami, vėraši jį katekumenu
 skaičiun, t. y. tu, skaičiun, kurie
 rengėsi priimti krikštų. Bijodami,
 kad į jauną vaiko sielą nuvirstų,
 kas nors kukalių sėklos ir kad koki
 nors nepagaidanama pašalinė sta-
 ka nesurdytų jos plauz (ką labai
 gerai pramati), nuo pat tos dienos,
 kada Augustinas išvydo pasaulį, jos
 visos pajėgos buvo sukrūpintos budi-
 ti ir rūpintis kūdikiu.

Laimingas, Bonvand'o pasakymu,
 tas vaikas, kuro vos tik, epijo išaugti
 pasaulin, o motinos aryse jau skai-
 to skaitėjęs, gily trėjimą, ir visa kas
 gražu ir praktinu. (Ir tikrai, nors ne-
 daug kam tinka toki dalis, bet reikia
 sūnūti: laimingas kas turi tokią moti-
 ną). Tai labai aiškiai parodys tolimes-
 nis Augustino gyvenimas. (Bus toliau

Sugrįškite, metai kūdikystės,
 Laikai svajonių ir sapnų!
 Pradengkite uždangą Jaunystės,
 Kur tiek liksomybių ir draugonių!
 Sugrįškite, brangūs tie laikai,
 Kada prie motinos širdies,
 Virglaudės galva taip ramiai
 Klausiaus slaptines jos gėsmes.

Sugrįškite, valandos brangiausios,
 Kuriose matė tiek žaibių
 Prie Kryžiuotojo Brangiausio,
 Kuomet kryželis būčiavo.

Sugrįšk, sauletoji dienele,
 Kurioje xupinas Jaunųjų;
 Linksmiai begijo po pievelę
 Ir sėgniau puoselius gelius!

Sugrįškite, metai kūdikystės!
 Šeimosi įsė raskart labiau;
 Įgizinkite man sparnus Jaunystės,
 Kad vėl skraidyčiau kaip seniau...

Mandagumo reikalai.

Mandagumas yra tai žmogaus išsilavinimo ir jo dvasios gražumo ženklai. Savo vienas italų mokslininkas. Kitaip ir būti negali. Šia norčiau kelias žodžiais paliesti šį taip svarbų gyvimo reikalą. Mandagumas šiandien yra taip reikalingas, kad be jo niekaip žmogus apsieiti negali. Jei mes pakvėpsime į netolimą praeitį, kai visas mūsų kraštas buvo prisiegtas sunkia mūsų tėvų, kai krikščionis turtis, vilkdamas vos pakeliamą carizmo jungą, buvo fiziniai ir moraliai užlopietas, - tada sunku buvo iš jo reikalauti kokius ten etikos taisyklių. Tačiau šiandien, sutimai prisipaundai išnykus, šis klausimas darosi itin opus. Noturiu čia omenų kalbėti smulkiai apie mandagumo taisykles, nes tai galima rasti, bet kokiam vadovelyj. Norčiau tik pabrėžti šiuo svarbiu rei-

kalu pluoštelis mišius. Žuigu sian-
 dien reikalaujama iš kirkvieno, neišsi-
 riant netgi kaimo artojo, mandagumo
 ir etiketo, tai ką jau sakabiti apil-
 mus, kurie ruošiamis iš platu visu-
 meninį gyvenimą, kur teks susidur-
 ti su įvairaus plauko žmonėmis.
 Neginėja, kad pirmutinio ir svarbiau-
 sias mūsų gyvenimo uždavinys
 bus tikėjimo ir doros tiesų diegimas
 žmonėse, bet ir sian tikslui turi būti
 rasta tvarkinga statinama forma.
 Bet tarsioginė mandagumui parinkti
 sužis, tai santixiai kunigo su parašt-
 jonimo, ypač sian dien, kai tikyba do-
 ra ir jos sakbčiai visur smuriamis
 ir nukinami. Paziūrijs iš dabartinį mū-
 sų gyvenimą, matome, kad daug ir labai
 daug šioj orityj mums stinga. (Šou
 gausia čia turim omenyj jaunestimo
 sine draugus) Nors, vėdes ir yra pas

mus speciali mandagume namora,
tačiau, teorija vis lika teorija, ir jei
praktikoje tas nebus rykinama, tai vel
tui visos profesoriaus pastangos. Man
daugis pavykome būti su kiekvienu
ir visuomet. Mūsų mandagumas turi
pabrėžti ne tik kalbą, nušągauliojant,
kokiais nors sukurčiais žodžiais, bet
taipgi ir tikrąjį apsigimį, ar tai
kokiais nors darbe, ar patarnavime,
ar siaip elgesy. Žmogaus švarlėsi-
mo trūkumas geriausiai pastebimas
jam esant laisvam ir lygiu draugų
tarpė: čia geriausia proga patikrinti
je visas geras ir blogas ydas, kurios
kaip ylos iš mairio lenda vieną po
kitos. Nors mes būtume ir didžiausiu
mokslo, ir būtume didžiausiais imo-
nėmis, tačiau jei prie to viso trūko
mandagumo, tai minutes mūsų geros
ypatybės daug nukentis žmoniu akys.
Atsiminkime, kad ruošiamės į plauč

darba ir tas mūsų darbas bus nares-
mingas tik tuomet, jei mokėjime jį tin-
kamai atlikti. Tačiau ir seminarijos, atsi-
dursime plačios mūsų liandis tarpe,
kuri neapsisė mūsų kiekviena žmogų,
kiekviena tinkamai ar netinkamai tarta
sodi bei elgesį. Tačiau mums permači
buvo laiko ar progos pasimokyti man-
dagumo pasaulinėse mokyklose, tai pa-
sistengime čia seminarijoje papildyti savo
teikimas, ne pakum bus jau nuveikti.
Taigi kiekviena, ypačingai vyresnieji drau-
gai, privalo duoti mandagaus ir švel-
naus elgesio pavyzdį jaunoms mums
ar tai kalbant, ar tai prie valgio, ar
kur kitur. Tik pavyzdžių geriausiai ga-
lima paveikti ir kita. Tačiau vis labai
atsargiai ir tinkamai save vesti. Kiek-
vieno draugo yra būtina priedorinė ne-
tylėti, pamatius kita nepaidranciai elgiantis,
bet suovikiaučiai jam patarti šypsniu
ir švelniu būdu, kaip siam ar kitam

atvejis, jis privalo pasielgti. Tais
 visai nesvarbu, kad jis už mane
 yra jaunesnis ar tai moteris ar mu-
 tais, anaiptol - su jaunesniausiais pr-
 valome dar švelniau ir mandagiau apsi-
 eiti, nekain su sau lygiais. O ką jau
 bekalbėti su vyresniaisiais už save.
 Jei mes nemokėsim pasielgti sau ly-
 gių draugų tarpe, tai ir kalno ga-
 lima pranašauti, kad visai netinka-
 mai apsisisime ir su aukštesnio lu-
 mo žmonėmis, ar tai profesoriais ar
 šiais inteligentais. Tad visa tai turė-
 damas omyj, kreipimoi į draugus,
 kad ir taip svarbų mūsų gyvenimo
 mikalą atkreiptume daugiau savo do-
 mės, kad pasakum istojus jau ir gy-
 venimo mokyklą galėtume tinkamai
 elgtis su kiekvienu šikiu, ar toku pa-
 žiusu, bei aukštesnio ar žemesnio luomo
 žmogumi.

K. J. - ka. 6/II. 20.

Evolucijos teorija.

Kaip iš voro išsivystė žmogus.

"Šalcinis"

(monologas).

(Maldinga moterėli laiko rankoj maldaxny-
gę "Šaltini". Kalba verkšlendama).

Egi tau bėdos ir bėdos ir ty do vis ma-
ža... Vis be nešciesties neapsiėsi, vis tau mar-
gaunioj giras... Vis pasonej drėgliaus... (Šluosto
ašaras). Va dabar kai surinos ulyėia, tai puri-
tais urbadris, spygom, urkaiėys... Tai, saxys, An-
lia razumina, nors is ankšiciorikos knygos, e
paskaito... Ku jai zovėija!.. (Pyksta). A, kad
jam kumbuliai is kaktos isiverst, kad jam
rankos adėint, kaip jis uėvydo ir kaip šal-
cini islvėre... Visgi ir jam aciungs; pasuoėyė
aė jam razumu kaxtoj... (Pyksta ir verkėlena).
Bėrnyėioj gi sindzia toxia sarmatela, to-
kis raudonumėlis... Norėiau pasirodyė ku
skaicėyė moka, ku litanijas skaitau, e aė
gi ne a-be neėinau ir knygos neturėu, tai
papaėiau Mariulė, kad man Šalcini duot ir
litanijas sėciestot. Tai gi dave, sėciėnjoje ir ja-

drējo atcerētos un stalo... Va, sarak, uz šito ga-
 lo imsi ir šitan šonau skaicyei ir oia pā-
 baigsi. Tai nudrēngau gi as! Va, sarak, visi
 iivys, ku Annulā gramotna ir skaicye moka-
 tai, sarkys jox razumelis! E Mariuba ir sa-
 ko: „va, pārnocējan, cik dabok, neapsuk, ba
~~tas vīcām tūjam tai bus nēgada; e da kas~~
 pārvairavēs vīcēms - tai bus rī šis, nei tas.
 Aja, sarak, sasul, as gi jau cik skaitau ir ga-
 na. Kur jau oia sūksis, komi oia sūks!?
 Tix jau lapsi man širdiala, kad razumna
 šimodria būcim ir nabigau grait kamaram
 ruzicēs ir redrycēs, ba kai razumnas, tai pa-
 naidi ir parizodsyk jau neprastu!

As' oia undarokū, oia nazintū, oia skaria-
 ly, oia kvartūxū, oia št, oia ty, ir oia visa,
 ir kai padabojau parkui cerkotlan, tai net ne
 zinau kas pasidari: cik gratu ir gana! Cik
 blizga, cik seteri, cik glancuojas, cik vīskaiņ,
 vīskaiņ... ir nata jau neprastai!

Ahējan pirkion, e oia vaikai, piemiņys, kaip
 varlan, apic krūgū šokirēja stumdi, dabo

ja abrozėlių. (Trepis) Ar eiste, sakau, varlos
 šonai! Ar nepervertit, klausiu, knygos kitu
 galu ir kitu šonu? — Ne, ne, sakau, ceta, n
 Au, dabosite, sakau. Tuoj čia knygu susiri-
 šau venralin vis mierkuidama neapsuke,
 neapverse... Susirisan, pasirisan po parasėiu
 ir mygu... Ot, misliju, kadu Apulia pasiro-
 drys kovios ana cienios!

Ahajau bašnycion, e kakras gi tadu atlaidy,
 pesto gi būta. Tuoj čia abistoju vidun baš-
 nycios, kad čia mani, visi urvyst, ku gramat-
 na... Ativerčian xur būva lapas uilinktas,
 šitai jau litanija un svintu Bernarduru,
 ar Bendraduru... ir skaitau. Skaitau, (nu-
 duoda) vedrioju axim, klitiam lupom,—net
 taškos kaip par mani slidriai aina... E la-
 pu, net verse nepaspeju. Cik verciu ir ver-
 ciu, taip jau grait skaitau! Aš gi skai-
 cye ani-ani nemoku; ale gal gi negaliu
 paskaicye? Jalia gi knygu runkoj naturic... ir
 skaitau sau!... E, žmonių gi, žmonių, kaip
 skruzdėlių miški, kaip uodis baloj, kaip varlių

raisei! Cik stovi prie man kokis vyras... ir
 stovi sau... ir dabojas, ku as darau. E as cik
 dairaus, (nuoduoda) ar razi kas, ku as skaicye
 moku, ar ne. Ale kur gi neivivys! Ap-
 linkui vyrai cik bado vienas kitam alkū-
 nemis pasionen. ir rodo mani... Padabos ka-
 tras... ir surijukia. Aha, misliju, jau dabar
 visi razi, ku Anulias ne boba, - ku paima
 sau ir skaito... E skaicye gi, aha, ne xtaulam
 mexinos maisye, ne trisios is tvarto nesie!
 Tai cik skaitau ir dairaus arazi kas. E vy-
 rai ir bobos aplink mani net pumpsta
 is juoko ir vis rodo mani vienas kitam.
 Oho, misliju, ot kaip Anulias visiems axis
 indure, ot kadu Anulias jau vozinosciu nu-
 ais. Ir da labiau lupas kraipyje, da labiau
 seilee ir da graiciam lapus verse!.

(Verkslendama.) Ale, kad jam axis bum-
 bulicis pavirst, kad jam runkos adziut,
 kazin kokis vyras, kad trauks (rodo) is ma-
 nis salcini, kad gi duos man par kaktu,
 ir kad gi... „Tu“, saxo „selma! kam tu Drie

vā, griešīji, kam tu litanijas krāipai, kam
 tu sālcini, iškoneveiki, kam tu aukstyn ko-
 jom, ne is to galo.. cīa bliczniji, kam pervertu!^u
 ir bae man par kaxty, bae!.. Ē žmones gī vi-
 si kaip un spranzīny cik akrisuki un ma-
 ni, ir juokcies, ir juokcies... Tai, regi, kva-
 rabnikai, kaip Dievo nommuor daro: pastus-
 galiais un Dievuli, acigrīre.. sāipycies pra-
 dzējo!.. Ē, mangi cik ispylē prakaitas, cik
 apēmi raudonumelis.. cik at pastveirus va
 sālcini, ir kap myzau, tai myzau is laīnycis!..
 Suma gi cik tu būva pravīdrijs, ale oš jau
 net panārdom bēgau namo... vidusau... vīsi-
 krotiau... savis jau galas... Ale jau namie
 piemenām tai jau kāērgos neiskadrījau!
 Jau dāvīau ir dāvīau... ir vis stācīai par galvī!
 Šitai anys man sālcini virsūn xojom per-
 keraplojo, artu šomū apsunī.. mans galvīaly
 suglumījo, mani biedny sarmatelan postace...
 priē visu pēsty numarguliavo!..
 Kū dabar visa parapija panūsls, kū
 žmones parakys, kū dāvatkos priplepis,

ku... jau galų man staciai padarys... O,
sakyk Anulios razumnumas, lai skai-
cye mokejimas... net iš adverniško šalcinio...

6 kas kaltas? Aš... ne, šitai cie piemenai,
cie varlos; kam xitu galu persuxė! Da-
viau aš jiem ir da duosiu... egi kacergu
par galvu ir galvas... Kam persuxė!..
(Piktai išbėga). Uždanga.

„Kucelicturi“

Meditacija.

— Seminarijos kronika. —

Užgavėnių vakarelis.

(Recenzija)

Šimtet, kaip paprastai, įvyko pas mus per užgavėnių mėgėjų kuopelės surengtas vakarelis. Pasiūreikime tad: I) jo programą: I. „Užvairdos pirslybos“ (Tarkto juokai). II. Simfonijos orkestras, III. Negyvas kūnas (monologas). IV. Dainos. V. Įvairių įvairiausių įvairenybės.

Dabar panagrinėkime, kaip toji programa buvo atlikta. Pradėkim nuo pradžios:

I. „Užvairdos pirslybos“. Trumpas tos komedijėlis būrinys yra sekantis. Dvaro užvairda Karabuckis, žmogus pagyvenęs, su dideliu pilvu ir trumpesne dešine koja, sumano vesti. Tam dalykui jis išaucias Mauškis, dvaro picnias, pagalbos. Mauški, išklausinijęs Karabuckio tarną Juorą apie Didžpinigio dvaro pono duaterį, mano padaryt iš pirslybos gerą „gesėftą“. Juoras susipramta, nori paversti nuo Mauškis pirslio rolę, bet žinodamas, kad Karabuckis jį neklusys, primokina savo puskvaili sūnų Baltrų pirsliuoti.

Baltus, nor labai bijo ušvairdos, tačiau už 100
 miestainių išdrieta su juomi pasirašyt. Tačiau
 Karabuckini Juozas įkandžia Manuskę, buv šis
 vicoms botoms išplepijės apie jo pirštyhas. Dra-
 dėjus Juozui piršti, Karabuckis jo neklauso; tada
 pašaukia Baldrų. Šiogi pradžioje bijo, paskiau iš-
 drąsina, bet, atakinedamas į Karabuckio klauši-
 mus, suripainioja. Vietoj pasakyti jaunosio dalį,
 parako jo metus, vietoj metus dalį. Iššina ne-
 semoni. Karabuckis supysta ir klausia, kuris
 iš jūdriųjų kvailas. Baltus, manydamas, kad
 klausia ar jaunosio tėvai abu gyvens, atsako:
 „Abu“. Ušvairdos išdrieta, puola Baldrų mušti,
 bet jis pasprunka. Tuo tarpu įpuola Manuski.
 Karabuckis stveria jį ir, parvertęs, mušia. Bemu-
 šiant Manuskę, atkina partininikas su laišku nuo
 Karab. sesers. Karabuckis liepia jam mušti žydą;
 jis pradžioje neklauso, bet paskui mušia. Karabuc-
 kis, atkucęs skaito laišką, tuo tarpu parti-
 ninikas su ikibusiu į jį žydu išdurnia laivą.
 Perskaiteš laišką Karabuckis nusiramina (mat
 Sesuo užprašo resturėms ir žada jam išpirkti) ir

nori atlyginti pastinininkui, bet šis jau nėra... Tuom
ir baigias komedijėle.

Merinau, kas yra tos komedijėleis autorius, tačiau
reix pripasinti, kad ji duoda gana daug sveiko juo
ko. Vaidinimas paicexi gana gerai. Ipač gerai bu
vo atlihta Baltraus roli Karabuckio ir zydo roli
adliktos irgi gerai, iskyrus keletą metetiskų
veiksmyų (Koxius? Red). Zydui nepritiko balta apy
kakle: utextų skarelis, ar ko kito, bet utat jo gr
mas buvo puikus. Kiek silpniau buvo suvaidi
ta Juoro roli. Pastininuko roli buvo trumpa ir
jo atliksimui nieko negalima paxinti.

Apie uždangą ir dekoracijas ne nekalbėsi: čia
taikytasi prie aplinuybių. Gal galima buvo ap
etti be uždangos; suomet nebūtų bent negeisti
pripuclis. Tarpuli negero tapudris daru tū
lojų lindimas scenon ir atgal; tai ir vaidi
tojamis plūdi. To reisyty vengt.

To vaidinimo sekė kortinē daktis. Atit
gerbianieji suminimomai Krūša su Rinkeraid
pitariant pianinu Mickevičini, sugrojo kelet
grazių dalykėlių. Po to R. Blazys padainavo so

„Karetelė Melnytis“, tai varge, varge, vargelė ma-
no, „Lenta armenišiai ant kelio gulėti“ ir „Lisaut i
Tevynę“. Pianu jam pūtari Miekevičius. Parvyko ja-
na gerai, šia solisto balsas truputį buvo duslus.
Programos II° vietoj nurodytas simfonijos orkestras
šilpo šia krečioj. Čia Krūša (mandolina), Kaunas
(suuikas) ir Vembri (gitaras) linksmo žiūretojus
auzis vi axis (? Red), savo melodijomis. Prieš tai
vienas iš lošikų visai berisalingai žydžiūjančiu
balsu pranešė, kad bus toki ir toki artistai ir t. p.
Jei toki pranešimo nebuvo prieš kitas progra-
mas, dalis, tai ir čia to nereikėjo žydžiūjančio
balsas čia irgi buvo ne vietoj.

Monologas „Negyvas kūnas“ parvyko puikiai,
neciūrint? grimas brūkumms. Ivairius ivairiau-
sius ivairybių vietoj parodyla meikos „šluokis su
„marginu“. Tuomi nūtibaiji programa. Po to
sexė žaislūi.

Reikia pastebėti žiūretojų laisvymasis. Jau
renkantis salin parirodi jis nemokėjimas man-
dagiū elgtis. Kam ji taip grūstis, kad kauči
braškeidys?! Laikė koncertinis daktis ir žiūre-
tojų puris vėičiokė daug vėičiokė.

gumo ir negerbimo mūsų murixy. Kam gi
 taip tropsėti su kojom, kam tas lauxinis saux-
 mas, his"! Irgi to kultūriškiau negalima buvo
 padaryt? To dar negana: vienas, amuzams grie-
 žiant, kone visai salei girdint suiuks, "neh", xuo
 sukėle kitų juoką. Kultūringi žmonis taip nedaro.
 Nenorime patys murikos klausyti, duokime kritizm.
 Išėjį iš salei, galėsime pareikšti savo jausimus.

Laške perbraukys skambenti užtexty mačo skambu-
 lilio. Kamgi su sudaurigdu skambalu ardyti si taip
 siirusinis nervus?...

Bet visgi reix pripačinti xad nerūrent: siuos au-
 kumus, saxacelis panyko gerai, vė xq. vaidintojam. ir
 rengėjams aciu!

e.t.s.

Redakcijos atsakymai.

P. M. Draugo beabieštinių dalykelių „Nakties tyloj“ patalpinsime sekantčiame numery. Ačiū. Tikimės, kad ir ašity mus nepamirsite.

Sūneliui, Tauručiai, Draugų cili gauts. Škaitų Kalvūniui ir Animūšui, simc. Laaukiame nuo jūty draugian jūmoriētinių dalykelių proza.

Šuošteliui, Draugo kompondencijos parvitu mus pasieki. Atsilyps. Prašome mums siųsti kuodraugiansta žinių iš savo padan-gės.

Šiems mokslo metams /išeis keturi Nr/ prenumeratos kaina — 1 litas 50 centų. Motiras Nr kaina 50 centų.

Administracijos adresas:
II Rūmai, Nr 7.

Kaunas, dr. T. Seminaus

P 048515

11